

Kmalí smo se skobacali skozi. „Iгла“ se imenujete dve visoke in ojstre pečini nad globokim in kakor zid stermim brezdnom, v katerem bobni bistra Savina. Odvzgor ste te dve pečini stisnjene in pri tleh imate luknjo, skozi katero se lahko korači. V obče ni pot več tako nevaren, kakor so ga nekteri „touristi“ popisali in kakor je res včasih bil, kajti sedaj je v pečovje vsekan. Vendar vertoglavim bi ne bilo varno tū hoditi! Kakošni občutki so nas nahajali tū med golimi planinami, nad globokimi brezdni, — tega ni moč popisati! Nikdar še nismo potovali po tako romantičnem kraju, nikdar nismo vidili toliko sivega skalovja proti sinjemu planu moléti, nikdar nismo čuli tako čudotvornega šumljanja berznega potoka in tako živih, milih glasov gorskih ptic, kakor tū v sredi solčavskih planin! Zares rajsko občutje bilo je to in nam je dodelilo toliko moči, da smo nenadoma prišli, zamaknjeni v občudovanje krasne nature, naš cilj in konec današnjega potovanja.

Bili smo v Solčavi!

Solčava! Kaj bi nek najpopred povedal od tega kraja? Kam bi se obrnil? Na gore ali na selo? — Toliko sem že čul popred pripovedovati od tega štajarsko-švajcarskega kraja in sedaj sem bil sam s svojimi prijatelji na tem mestu. Solnce je zahajalo za goré, nastopila sta mrak in večerni hlad na mesto vročine. Bili smo trudni potovanja in potrebni okrepčanja in počitka. Ker smo slišali že popred, da so gospod župnik v Solčavi gostoljuben slovensk rojak, smo se podali naravno v župnijo prosit prenočišča, pa lej! bilo je že vse polno gostov: imeli so mnogo duhovnov in troje Angležev! Žal jim je bilo, da nam niso mogli dati prenočišča, ter so nam svetovali v selu kje ostati. Pa akoravno niso mogli nas čez noč obderžati, so nam vendar pokazali svojo dobroserčnost: postregli so nam z vinom in kruhom, da je bilo kaj! Okrepčali smo se, da bi bili še tisti večer lahko Bog vé kod po planinah se plazili! Vendar noč ima svojo moč, tedaj se nismo nocoj nikamor več spustili. Prenočili smo pri nekem vaščanu, ki se je veselil svojih gostov, in nam postregel z vsem, česar smo potrebovali.

Drugi dan 21. avgusta smo zarano vstali, pregledali selo in okolico. Solčava je samostana vas v sredi orjaškega skalovja in divjega hostovja s čedno farno cerkevjo, ktera ima eno podružnico. Farna cerkev je Devici Marii posvečena in že nek 500 let stara. Selo je sicer tudi majhno, ljudje pa gostoljubni, priljudni in krotki. Radi postrežejo ptujcu in mu povejo prostovoljno, kod da naj hodi, da pride prav na svoj cilj. Rastí so lepe in večidel visoke in iz njihovega govorjenja veja prost duh. V prvi hip spoznaš njih blago dušo. Samo nekoliko melanholični se mi zdijo. Slovensko govoré prav čedno in krepko. Po povžitem zajterku se podamo na Ojstrico, kamor priti so bile moje največje želje. Šli smo vprek Savine menda kake dve uri in bili smo „v Logarjevi dolini“. Tū smo še le vidili, na kakošne planine, na kakošne ostre pečine smo se vzdignili. Obšel me je obup nekoliko, ko sem vidil stermine in brezdna zijati, neznane oste in večer sneg se bliskati v bliščobi zlate zore. Vendar naprej! kurajža velja. Kdor hoče gledati z Ojstrice, mora na-njo, — sem si mislil in tako tudi moj tovarš Juri. Samo R. si ni upal na goré in je naji zapustil ter se podal v Solčavo nazaj. Jaz in Juri stopava sedaj dalje po Logarjevem dolu, ki je kako pol-drugo uro dolg in četertinko ure širok. V njem prebivata samo dva večja kmeta. Najpremožnejši je Logar, od kterega ima dolinica ime. On ima dosti pepéla na ognjišču; ima dosti volov in krav, lepo število ovác in koz itd. Pridejo celó štajarski Dolenci sém kupovat ovác in koz. Logar napravlja tudi, kakor večji del Solčavcov tako imenovani „solčavski sir“, kteri je prav dober. Kupila sva enega za pol forinta in se živila 4 dni z njim, pa ga še nekaj prinesla domú. Moj in Jurjev namen ni bil samo planine viditi, temoč tudi njih rastlinstvo preiskati. Bila nama je tedaj vsaka še nepoznana gorska cvetlica draga, bila je

zaklad v najini botanični torbici. Ko sva se pri Logarji nekoliko spočila in se s kruhom in s kislim mlekom nasitila, ktero nama je podarila gostoljubna, rudeča in prijazna Logarca, sva koračila na podnožje „Rinke“. Tū zagleda Savina beli dan, — tū se vije iz večne tmine na svet, — tū je prvi izvirk Savinini! Vidila sva še blizo 10 izvirkov. Posebno eden je krasen, kjer perši merzla voda iz pečevja kakor oblak brez vsega šuma in hrupa! To je slap, ne velik pa krasen, in serce se raduje človeku, ko vidi njegovo oko čudotvorno prikazen nature. Komaj sem se nagledal vseh teh slapov! Izvirki vendar v dolino pridši zginejo in se zedinijo pod zemljo v bistro Savino, ktera je v Logarjevem dolu še majhen potok, ki mirno obrača mlinske kolesa. (Konec sledí.)

Národna iz Liburnije.

Sud.

Šal san z divojkon na vodu,
Na vode najden jabuku;
Dal san divojki jabuku,
Da jabuku pravo parti.
Svin ju je pravo delila,
Men ju je krivo partila.
Citan divojku pred pravdu.
„Sudite pravdu vlastela;
Dal san divojki jabuku;
Da jabuku pravo deli;
Svin ju je pravo delila,
Men ju je krivo partila!“
Lahka je pravda med vama:
„Neka j' divojki jabuku,
Neka j' junaku divojka.“
„Hvala vam budi vlastela,
Da ste nam tako sudili!“

Zapisal J. Volčić.

Dopisi.

Iz Gradca 8. apr. * Znano je, da obstoji v Gradcu obertnijska družba, ktera že dvajset let obertnijo tako spešno podpera. Zlasti tistim obertnikom je dobra pomočnica, kteri se hočejo še dalje omikati in izobraziti. K temu pripomore posebno šola za risanje, ktero obiskujejo rokodelski učenci, pa tudi rokodelci in obertniki sami prav pridno ob nedeljah in praznikih. Družba ima tudi biblioteko, v kateri se nahaja že čez 4500 bukev vseh obertnijskih in umetnijskih vednost. Poslednjič gré obertnijski družbi tudi še hvala, da imajo grajski obertniki in rokodelci podpornico, kakor jo imajo že delj časa v Ljubljani in v Celovcu.

Iz Tersta 5. apr. — 3. t. m. se je nad kolodvorom strašna nesreča zgodila. O poldvanajstih predpoldne se je namreč z ondašnjega 21½ sežnjevisocega odkopa sila veliko zemlje kakor plaz za 80 do 90 kubičnih sežnjev utergalo in pokopalo 7 delavcov. 10 nakladavcov je bilo toliko srečnih, da so imeli še čas, v kraj skočiti in tako smerti oditi.

Od sv. Jurja v slovenskih goricah 5. aprila. — Čeravno se nam ljuba spomlad prav prijetno smehlja in nam v veselje že dosti rožic ponuja, nam vendar to veselje grení velika žalost. Zgubili smo namreč 3. dan t. m. svojega občeljubljenega učnika gosp. Janeza Grösslinger-a, ki je po kratki bolezni umerl. Bil je rajni že čez 50 let tukaj za učnika, ter je ljubo mladež z vso gorečnostjo in ljubeznijo podučeval, kar mu je tudi duhovna in svetna vlada z večkratnimi pohvalnimi pismi spričala in že leta 1840 mu čast izglednega učnika podelila. In resnično je bil rajni prav za prav izgleden učnik, ki ni le nadepolno mladež umevno in neutrudjeno učil v vseh potrebnih vednostih, temuč ji je tudi in celi fari svetil z lepim in pobožnim življenjem. Zato pa ga je tudi vsaki ljubil in spoštoval, ki ga je le poznal. Vse to poterjuje njegov po-